

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAJ, EUGEN

Exilat în propria viață / Eugen Blaj. - București : Eikon,
2020

ISBN 978-606-49-0276-4

821.135.1

Copertă de Eugen Blaj

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Eugen Blaj

EXILAT
ÎN PROPRIA
VIATĂ

E I K O N

București, 2020

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
LABIRINTUL ALIENĂRII

CAPITOLUL I. Parcul cel de toate seriile.....	7
CAPITOLUL II. Pe Big Boss nu poți să îl minți.....	37
CAPITOLUL III. Păcatele se plătesc paușal.....	56
CAPITOLUL IV. Serată la Raul.....	69
CAPITOLUL V. Raulanschluss.....	86
CAPITOLUL VI. Big Boss nu dă mură-n gură.....	113
CAPITOLUL VII. Atunci când nu ești pregătit să înfrunți realitatea.....	121
CAPITOLUL VIII. Monolog cu Sam.....	136
CAPITOLUL IX. Abordare totală sau totalitaristă.....	156
CAPITOLUL X. Un cântec de lebădă - Uvertura.....	179
CAPITOLUL XI. Când începi să vezi altfel lucrurile.....	201
CAPITOLUL XII. Un cântec de lebădă - Expunere.....	222
CAPITOLUL XIII. Despre democrație, teocrație și liberă exprimare.....	237
CAPITOLUL XIV. Dorul de mine însumi.....	256
CAPITOLUL XV. Amurgul parcului.....	266

PARTEA A DOUA
CANDELE SAU ARTIFICII?

CAPITOLUL XVI. Candele sau artificii?.....	291
CAPITOLUL XVII. Spitalul de psihiatrie – Partea întâi.....	308
CAPITOLUL XVIII. Spitalul O.R.L. – Internarea.....	317

CAPITOLUL XIX. Spitalul O.R.L. – Continuare.....	334
CAPITOLUL XX. Spitalul O.R.L. – Un proces amânat.....	343
CAPITOLUL XXI. Spitalul de psihiatrie – Probleme de limbaj	351
CAPITOLUL XXII. O decizie vitală	364
CAPITOLUL XXIII. Un om după inima lui Dumnezeu.....	373
CAPITOLUL XXIV. O tentativă eşuată	388
CAPITOLUL XXV. Un eden înlăcrimat.....	400
CAPITOLUL XXVI. Bunicul	413
CAPITOLUL XXVII. Hoțul din Râmnicul Vâlcea.....	421
CAPITOLUL XXVIII. Trei generații	438
CAPITOLUL XXIX. Un vis transformat în coșmar	454
CAPITOLUL XXX. Începutul finalului.....	465
CAPITOLUL XXXI. Privind-o pe Carla.....	473
CAPITOLUL XXXII. Un vis care devine coșmar.....	481
CAPITOLUL XXXIII. Lacrimi egoiste	493
CAPITOLUL XXXIV. Decizia finală.....	503
CAPITOLUL XXXV. Ultima noapte în Arad.....	522
CAPITOLUL XXXVI. Punct și de la capăt.....	534
CAPITOLUL XXXVII. Niciodată nu e prea târziu	541
ULTIMUL CAPITOL. Ultimul vis	556

PARCUL CEL DE TOATE SERILE

...cert este că, într-o formă sau alta, omul își duce existența pentru eternitate. El **nu poate** decide să nu mai existe. El **nu poate** să nu mai existe.

— Era în Cugirul anilor 70-80, pe vremea când luam și eu parte, în cadrul Uzinei Mecanice din sinistra localitate, la fabricarea bicicletelor de calibru 7,65 milimetri, un individ căruia toată lumea îi spunea Ceas Pă Lume. Nu știu nici acum de ce, dar așa i se spunea, Ceas Pă Lume. Era dus cu pluta rău de tot, dar lumea îl plăcea și îi asculta poveștile care mai de care mai haioase. Una dintre ele le întrecea pe toate.

Eram ascultat mai atent decât m-aș fi așteptat. Am continuat, observând cum toți se strâng în jurul meu, captivați:

— *Eram în armată!* – povestea Ceas Pă Lume cu seriozitate. *Ne curățam armele... eram pașpe soldați, stăteam toți pe scăunele... era nouășpe ș-un sfert* (mereu dădea toate detaliile posibile pentru a fi mai credibil). *Deodată aud vocea lent-colonelului: „Ceas Pă Lume! La raport!” Am sărit ca ars, m-am împiedicat de pușca lu Vasile și m-am prezentat la raport. „Domnule lent-colonel, sunt soldatul Ceas Pă Lume și m-am prezentat la raport!” M-a luat pe după umeri și mi-a zis în șoaptă: „Ceas Pă Lume! Am o misiune pentru tine! Te duci în Germania și îl cauți pe Hitler și îi zici că te-am trimis eu să îi raportezi că suntem gata de luptă, da să nu ne bombeze prea tare când vin, mai ales să nu ne bombeze cazarma, că-i bai atunci! Ai înțeles?” „Am înțeles, să trăiți!” – am urlat și imediat am făcut stânga împrejur și am fugit la avion. Am decolat degrabă și numa când eram în aer, la patru mii două sute cînzeci de metri, m-am gândit eu: „Germania, Germania! Da cum să gălesc eu Germania?” Apoi am văzut dintr-o dată, după un nor, un indicator cu o săgeată, pe care scria mare GERMANIA. Am virat imediat unde*

arăta săgeata și am intrat în Germania. Mă gândeam acum: „Bine bine, da cum îl găseșc eu pe Hitler?” Da... n-am apucat eu să mă întreb prea mult, că am și trecut razant peste un pom și, ce credeți? Sub pom era exact Hitler, cu Stalin, cu Roosevelt și cu Churchill!! Jucau cruce! Țin minte ca acum, duba-i tromf!

Se lăsă o tăcere rău prevestitoare.

— Nu am reușit niciodată să aflu cum s-a sfârșit povestea! – am încheiat eu, spre descumpănirea tuturor.

— De unde ai mai aterizat și tu aici, cu poveștile astea neterminate? – mă întrebă Wilde, dezamăgit la culme.

— E o poveste cu final în coadă de pește! – lămuri Actorul lucrurile.

— Vreau să zic, ce treabă să aibă un pește sub, ăsta, cum îi zice, sub un copac? Știi? – întrebă Individul, perfect logic.

— O mare falsificare a istoriei! – scrâșni Hitler cu furie. Roosevelt și Churchill nici nu erau acolo!

— Corect! – întări Churchill. Nici măcar nu știu să joc cruce!!

Seara aceea nu mai era ca altele. Eram oarecum nelămuriți de zvonurile care circulau. Dintre toate zvonurile, noi toți am rămas doar cu ideea de final, și anume aceea că într-o bună zi totul se va termina și că de aici vom pleca acasă pentru totdeauna, că nu ne vom mai întoarce niciodată. Dar lucrul acesta se va întâmpla numai atunci când vom fi pregătiți. Așa pretindeau unii că ni s-a spus:

— Vă veți duce acasă numai când veți fi pregătiți!

John Lennon glumea cu amărăciune, aducându-și aminte de câte ori a auzit replica asta de la Yoko Ono. El voia să se întoarcă la ea, iar ea se uita la el normal, adică pieziș, și îi spunea:

— Încă nu ești pregătit!

Și bietul de el se întorcea la Phill Spector, care tot încerca să-l convingă că nu i-a băgat niciun pistol în gură domnișoarei ăleia, sau la Beatles-ii lui, care practic nu îl mai voiau așa de mult.

Auzind ideea asta cu mersul acasă, Hitler a început să zbiere, cu tot mai mulți clăbuci la gură:

— Braunau am Inn? Braunau am Inn? Braunau am Inn?

— Te repeți! – i-am atras eu atenția, amabil.

Nu se știe dacă erau clăbuci de fericire sau de isterie și nu toți au înțeles ce voia să spună. Unul dintre noi a crezut că aude în

întuneric un maidanez turbat și s-a înarmat rapid cu câte o piatră în fiecare mână, întrebându-se retoric de ce a fost creat doar cu două mâini.

Cert este că încă mă simțeam nedreptățit! Dar nici acest sentiment nu îmi era străin, dimpotrivă! Tot timpul m-am simțit nedreptățit! Adică... să fii deștept, cult, talentat și cinstit (aceasta fiind modesta mea părere despre mine), să muncești zi și noapte pentru idealurile tale, să te lupți să realizezi ceva, pentru ca în final să îți dai seama că nu poți ieși la un liman, că ceea ce faci nu este apreciat la valoarea reală, sau este apreciat, dar ți se spune că nu se potrivește formatului redacției, sau al postului de radio, sau al revistei, sau că, pur și simplu, tot ce faci este nemaipomenit, dar că nu se poate vinde... ei bine, am considerat mereu că este absolut necesar să mă simt nedreptățit! Unii mi-au sugerat că ar trebui să fiu un pic mai modest. Cum adică? Ce înseamnă să fii modest? Să spui „Lasă, domnule, că nu sunt chiar așa de bun!” Păi dacă nu ești chiar așa de bun înseamnă că recunoști din start că ești un impostor. Și dacă nu te consideri chiar așa de bun, atunci de ce nu te lași de meserie, să faci loc altora? În artă, în special, dar și în alte domenii, dacă nu te consideri foarte bun, cel puțin, dacă nu cumva cel mai bun, pe segmentul tău – cum se zice – înseamnă că ți-ai ratat vocația. Evident, istoria artelor, scrisă de cei care nu au fost în stare să facă artă, cum bine a spus nu știu cine, va stabili cât de bun ai fost. Dar asta e altă poveste! Cert este că aici am continuat să mă simt teribil de nedreptățit.

Am cunoscut un avocat, printre cei foarte mulți avocați care se perindau prin Parc, cu care aproape că m-am împrietenit și cu care ne-am împărtășit reciproc sentimentele. El se simțea la fel de frustrat ca și mine și am putut să ne plângem unul altuia în voie. El avea o nedumerire:

— De ce am ajuns aici?

Bine, cred că toți aveam nedumerirea asta, dar acum despre el e vorba.

— De ce alți colegi de-ai mei nu sunt aici?

Cu toții ne puneam întrebarea asta, cu diferite variațiuni la colegi, cum ar fi prieteni, rude, apropiați ș.a.m.d.

L-am întrebat într-o doară dacă a fost avocat al apărării și pentru criminali, hoți și violatori, de exemplu. Mi-a răspuns cu seninătate

că da. Am pufnit într-un anume fel, ca și când l-aș fi întrebat „Păi, vezi?” Întrebare pur retorică, pentru că era clar că nu vedea. Și, oricum, întrebarea asta se pune numai celor despre care știi clar că nu văzuseră ceea ce ai văzut tu. S-a enervat subit și inexplicabil.

— Și ce-i cu asta? Ce, ei nu au dreptul la apărare? Dacă sunt oameni nevinovați care sunt judecați greșit și condamnați pe nedrept?

Argument infantil! Toți suntem nevinovați, judecați greșit și condamnați pe nedrept.

— Toată lumea are dreptul la un avocat al apărării! – mai strigă el exasperat.

Incontestabil! Dar problema era alta:

— Ai apărat criminali, hoți și violatori care știai sigur că **sunt vinovați**?

Nu a părut tulburat câtuși de puțin.

— Normal!

— Și au scăpat de pedeapsă?

— Unii da, alții nu! – admise el, fără tragere de inimă.

— Păi despre ăia care **da** e vorba... probabil! – am conchis, lăsând voit o urmă de îndoială, în așa fel încât să îi rămână o porțiță de scăpare.

— Ce e cu ei? – mă întrebă cu mirare buimacă.

— Păi dacă erau vinovați, trebuiau pedepsiți, nu?

Ridică din umeri a lehamite. Nu părea convins de argumentul meu.

— Cum i-ai scăpat? Cu siguranță ai invocat vicii de procedură!

— Da!

— Ai recuzat judecătorul pe diverse motive?

— Da!

— Ai cerut strămutarea procesului în altă parte, de mai multe ori?

— Da!

— Ai târăgănat judecarea cât ai putut?

— Da!

— Ai căutat să compromiți veridicitatea unor probe, ca fiind circumstanțiale, echivoce, neconcludente, prost păstrate, deteriorate sau obținute pe căi ilegale?

— Da!

— Păi?

— Ce păi?

— Nimic!

— Nu am făcut nimic ilegal!

Era cât pe-aci să mă enervez.

— Nu a fost ilegal, dar... a fost moral?

— Cum adică?

Era limpede, cuvântul cu pricina îi era străin cu desăvârșire.

— Cum adică cum adică? – l-am întrebat cât de inteligent am reușit.

Nu mi-a răspuns. Poate nu a înțeles nici el ce l-am întrebat.

Când mi-a venit mie rândul, i-am explicat pe îndelete ceea ce simțeam cu adevărat: că nu am făcut decât să îmi urmez chemarea, că am fost extrem de apreciat și în literatură și în muzică, de la cercul de prieteni până la unii scriitori sau muzicieni, de la public până la posturi de radio sau case de discuri, dar că toți au considerat că sunt un fel de marfă extrem de bună, pentru care nu sunt în stare să găsească vreun cumpărător. Adică... era nemaipomenit ceea ce făceam, cu adevărat, atâta doar că nimeni nu considera că poate câștiga bani de pe urma mea. Dacă toată lumea vrea prune bistrîțene, dacă e moda prunelor bistrîțene, degeaba vii pe piață cu bananele cele mai coapte și parfumate. Mai mult ca sigur că vei rămâne cu ele pe tarabă. Editurile se codeau să-mi tipărească volumele pe care le apreciau din răspuțeri, casele de discuri nu îmi scoteau discuri pentru că publicul voia altceva și casele trebuiau să le dea ceea ce voiau, nefiind rolul lor să educe masele, dimpotrivă, să le prostescă și mai rău; impresarii nu găseau că sunt chiar o vacă de muls, iar ei având atâtea vaci de muls fără talent și deseori idioate, nu considerau necesar pentru buzunarul lor să se încurce cu mine... și așa mai departe. Alții erau mai șugubeți și îmi cereau să aduc mici modificări creațiilor mele, pentru a putea fi scoase la lumină, modificări neesențiale, evident, cum ar fi de exemplu finalul unui roman în care eroul principal se sinucide să se modifice ușor cu varianta eroului principal care se însoară, sau cuvântul „rai” înlocuit cu „basm”, sau „Dumnezeu” cu „natură”...sau trecerea si bemol – fa – do să devină re minor – la minor – do... chestii neesențiale, cum am spus. Editura C.R., condusă o vreme de domnul D.S., mi-a refuzat un roman pentru banalul motiv că nu am vrut să schimb finalul după

modelul mai sus menționat. Marele conducător de Cenaclu A.P., nu a dorit să mă lase să cânt pe scena **lui** pentru că aveam un vers în care afirmam că e bine să fii ministru de finanțe, neobservând că în piesă era vorba despre „nestemate reci de lacrimi”, peste care afirmam, în tristă zeflema, că e bine să fii ministru de finanțe, și asta în timp ce trupa lui cânta dubios o grămadă de versuri „revolutionare” și curajoase, cu spatele acoperit, nu ca nătărăul de mine. Exemplele ar putea continua, dar... *cui prodest?*

Și ce am mai făcut? Compromisuri nu am făcut cu creațiile mele! Asta e cert! Compromisuri, în general? Asta da, trebuia să recunosc.

— Ai mințit pentru a-ți împlini visul?

Sub centură.

— Da!

— Ai înșelat pentru același motiv?

— Da!

— Ai neglijat persoane iubite din cauza visului tău egoist?

— Da!

— Vezi?

Am simțit că îmi cade tavanul în cap, deși eram sub cerul liber.

— Ce să văd?

— Deci ai făcut toate astea...

— Da! Am mințit, am neglijat, am înșelat! Și?

— Mda!... Nu e ilegal!

Cam de la replica asta au început să se răcească relațiile noastre. Cred!

Mă gândeam, cu durere îngrozitoare, care îmi paraliza orice urmă de voință, la Carla. Nu știam cum de am pierdut-o, nu știam când am pierdut-o, nu înțelegeam **de ce** sunt fără ea. Să te trezești dintr-o dată, fără să știi de ce, fără să îți poți explica ceva, lipsit de persoana pe care ai iubit-o o viață întreagă, era ceva imposibil de suportat, o durere cronică, ce se năpustea asupra ființei mele în crize acute de o intensitate insuportabilă. O căutam mereu, prin locuri care îmi erau complet străine, încercam să găsesc măcar **acele** locuri în care aș fi avut vreo șansă să o găsesc, dar nu făceam decât să rătăcesc, fără niciun fel de perspectivă.

În acea seară, chiar dacă nu aveam neapărat chef, m-am așezat direct pe iarbă, exact între John Lennon și Oscar Wilde. Churchill veni să-mi ofere un trabuc și un pahar de whisky, ofertă pe care în mod normal nu puteam să o refuz, dar pe care am refuzat-o. După momente bune de tăcere, Stalin mormăi de sub stufoasa-i mustață:

— Englezule! Ia-ți balalaica și cântă ceva!

Lennon își scăpă ochelarii în iarbă. I-am ușurat băjbâiala și i-am dat eu.

— E chitară, nu palalaigă! – se burzului el, suficient de încet încât să îl aud doar eu și eventual Oscar Wilde.

Wilde îl privi amuzat.

— Balalaică! Nu palalaigă! – îl corectă el cu blândețe.

— Zi-o pe aia când ai visat că nu mai sunt țări, că nu mai e nicio religie... aia când erai mai comunist ca ăla! – spuse Actorul, arătând spre Stalin.

Mi-am dat seama, evident, că Actorul se referea la „Imagine”, nu de alta, dar altă piesă de-a lui Lennon cu tentă comunistă nemaifiind decât „Power to the people” și alte câteva, dar nu multe, oricum.

— Vrei niscaiva vodcă? – mă întrebă Stalin.

— Am deja whisky de la Churchill! – am refuzat politicos, deși am refuzat și whisky-ul lui Churchill.

— Porcării imperialiste! – mormăi Țarul.

Își făcu apariția Individul, ușor răpus de băutura.

— Mă, boue! – i se adresă el direct lui Stalin, care făcu ochii cât cepele (cepe roșii, mai exact). Vreau să zic... cum îți permiți? Porcării imperialiste zici? Păi dacă nu erau, cum îi zice... porcăriile astea imperialiste, vreau să zic că idiotul ăsta de neamț te-ar fi călcat în picioare, cum îi zice, ca pe noi toți! Știi?

Am rămas cu toții muți. Nu pricepeam logica. Dacă exista vreuna. Individul luă sticla de whisky din mâna lui Churchill, cu un gest natural, ca și când Churchill ar fi fost o frapieră uzată, cu poleiala așa-zis inoxidabilă învinsă de timp.

— Cum îi zice?... Fără licoarea asta minunată, vreau să zic că bețivul ăsta englez n-ar fi fost în stare în veci să-l oprească pe neamț! Știi?

Hitler sughiță strident și pentru o clipă mi-a făcut impresia că și-a înghițit mustăcioara. Churchill se mulțumi să înjure din spatele trabucului. Individul continuă imperturbabil:

— Dacă n-ar fi băut... cum îi zice... asta nu ar fi avut curajul să-l înfrunte pe Fritz, asta-i clar, vreau să zic!

Churchill apăru fantomatic de după perdeaua de fum, rostind solemn:

— Niciodată nu am luat decizii sub influența alcoolului! În plus de asta, eu am pus interesele Angliei mai presus de orice. Normal, nu?

Ca și când am fi știut noi câte ceva, Lennon și cu mine am izbucnit în răs, sub privirile mirate ale premierului.

— Păi, înseamnă că altcineva a luat deciziile în locul tău. Tu n-ai fost treaz niciodată! Te culcai cu sticla în mână și te sculai cu paharul. Sau viceversa! – am spus și eu, ca să mă aflu în treabă.

Individul mă privi cu admirație, după care își continuă rechizitoriul:

— Nici când ai primit toate informațiile despre... cum îi zice... masacru... știi? Cum îi zice? Holocaust! Vreau să zic că nea mustață asta omora la evrei pe capete și tu erai treaz când l-ai lăsat, cum îi zice, în plata Domnului?

— Cum adică să-l lase pe Hitler în plata Domnului? – întrebă Wilde.

Individul nu îl băgă în seamă. Trase o dușcă și se așeză exact lângă Hitler, pe care îl dădu un pic la o parte cu cotul.

— Dă-te mai încolo, mă, cum îi zice, că n-am spațiu vital! *Lebensraum!!!* – se răsti el la neamț, pufnind în răs.

— *Konnen Sie nicht!* – urlă Hitler.

Oscar Wilde își scoase batista și se șterse ușor peste față, scârbit.

— Când mai ai de gând să spui ceva, întoarce-ți mustața spre altcineva! – îi sugeră politicianul lui Hitler.

Hitler se ridică amenințător.

— *Sie sind tot!* – răcni el, suierând ca crivățul.

— Ce zice? – îl întrebă Lennon pe Stalin.

— Că asta-i prea de tot! – făcu Actorul o traducere mai mult decât aproximativă, atrăgându-și privirea plină de dispreț a lui Stalin.

Napoleon se opri din plimbare. Își scoase mâna de sub veston și făcu un gest cu palma spre gât, ca într-o decapitare imaginată.

— *Achtung! Achtung! Luftalarm!* – zberă Individul, ferindu-se de țânțarii cu gesturi largi și haotice. Te-au pișcat, cum îi zice... țânțarii rău de tot? – îl întrebă complice pe Churchill, care negă evaziv. Individul dădu a lehamite din mână și conchise:

— Ba te-au pișcat rău de tot. Vreau să zic... nu vezi cum zboară?

— Cum zboară? – întrebă Lennon tâmp.

— Vreau să zic... În zig-zag, nu vezi? Sunt beți criță! Știi?

Izbucni apoi din nou în răs, spre mirarea celor care nu s-au prins de gluma lui răutăcioasă.

— Țânțarii au supt sângele cu alcool din Churchill! – îi explică didactic Wild lui Lennon, care izbucni în răs cu întârziere.

— *Have more than you show... speak less than you know!* – recită Actorul cu foarte mult profesionalism, dar fără nicio legătură cu nimic.

Ne privi apoi oarecum mirat, sau interogativ, așteptând o reacție din partea noastră. Fiindcă habar nu aveam ce trebuie să facem, ne-am apucat să aplaudăm frenetic. Actorul dădu scârbit din mână.

— Shakespeare, Regele Lear, actul unu, scena patru! – se răsti el la noi, fără niciun motiv, după care dispăru în noapte, supărat, de parcă vreunul dintre noi ar fi pretins că e actul doi, scena cinci, de exemplu.

Wagner își luă și el tălpășița, dând din mâna stângă într-un algoritm numai de el știut. De pe aceeași cărare apăru Prostituata. Ca de obicei, își oferea serviciile tuturor, cu îndârjire și tenacitate, deși nu știu ca cineva să i le fi acceptat.

Se așeză provocator lângă Oscar Wilde, care părea că nu o observă. Prostituata își puse piciorul stâng peste cel drept, astfel încât fusta i se ridică brusc până aproape de buric. Preasfințitul își făcu subit cruce, fără a-și putea dezlipi privirea de la picioarele ei. Frumoase. Individul se ridică agale și trecu pe lângă Prostituată, șoptindu-i în treacăt:

— Lasă-l în pace!... Vreau să zic că e... cum îi zice?... Gay!

Și îl indică pe Oscar Wilde cu un gest cu capul și cu un zâmbet șmecheresc. Prostituata sări în picioare ca la comandă și făcu un tur de orizont rapid. Cum se opri cu privirea la mine, m-am ridicat și eu brusc și m-am îndreptat spre Napoleon.

— Maiestate! Demult vroiam să vă întreb ceva! – i-am spus repzit, ca și când într-adevăr demult voiam să îl întreb ceva.

— Te ascult, cetățene! — îmi răspunse condescendent.

Am tușit sec și repetat, neștiind ce să întreb. Spre norocul meu, Preasfințitul începu să propage în eter un șirag de cuvinte de ocară pe care parcă le cita dintr-o lucrare anterioară pe care o învățase pe de rost:

— Biet spirit păgân! Păcatele cărnii ți-au îmbolnăvit spiritul și iată-te în veșnicul azi, sărman spirit prostituat, în căutarea disperată și neputincioasă a tiranului viciu!

Prostituata rămase cu privirea la mine, fără să priceapă că Preasfințitul i se adresa.

— Posedată de plăcerile trupești, ți-ai vândut trupul... poate fără plăcere — admise el — spre plăcerea altora, și iată, după ce ai crezut poate că glodul în care, imorală, te-ai scăldat nu ți-a cuprins și duhul, nu-ți dai seama nici acum că ai jertfit ca o nebună chiar obiectul salvării, existența fizică vremelnică. Și pentru ce? Pentru a supraviețui într-o moarte veșnică, morbidă...

Prostituata avu o sclipire de geniu și realiză în sfârșit că vorbea cu ea. Se apropie languros de Preasfințitul, legănându-și ademenitor șoldurile. Frumoase. Preasfințitul rosti ca pentru el:

— Și nu ne duce pe noi în ispită... și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri...

— Auzi? — îl apostrofă Prostituata. Încă două minute de bolmojeli de astea și te-am și trecut la tariful de noapte!

Hitler izbucni în râs, spre surprinderea generală.

— Da ce? Vreau să zic... ești taximetristă? Cum îi zice? — întrebă Individul laconic. Cât putea el de laconic.

Stalin se bătu zdravăn cu palma peste coapsă, în hohote grotești de râs.

— Piei satană! — izbucni Preasfințitul speriat, făcând un pas înapoi. Întrupare a păcatului! Duhul meu a rămas deasupra plăcerilor trupești...

— Mai dă-l încolo de duh! — se rățoi Prostituata. Cine a zis ceva de duh!

— Eu! Eu am zis, iluzie perfidă a diavolului!

Prostituata se lipi de el. Preasfințitul răcni, ca și când s-ar fi aflat într-un pericol iminent:

— Ajunge, nerușinato! Parfum fad al desfrânării! Dumnezeu...

— Auzi? Țap bătrân și puturos! Dacă zici ceva de parfumul meu te-ai ras!

Eu crezusem pentru o clipită că sare în apărarea lui Dumnezeu.

— Află că e exact *Helena Rubinstein* și m-a costat o avere! Lasă-l în pace pe Dumnezeu...

— Nu huli, curvo! Dumnezeu vede și făcutul și nefăcutul... și văzutul și nevăzutul...

Napoleon întrebă cu o curiozitate legitimă:

— Și de ce vă e cel mai frică? De nefăcut sau de nevăzut?

Și ridică insinuant din sprâncene. Oscar Wilde cugetă, ca pentru sine:

— De nefăcutul care putea fi făcut și nevăzut nu ai de ce să te temi! Dar poți să îl regreți pentru vecie!

Individul izbucni în râs. Preasfințitul se așeză cu tristețe, oftând a neputință. Prostituata se așeză și ea, printr-o mișcare fulgerătoare și dibace, direct pe genunchii lui. Preasfințitul se muie vădit, schimbând tonul de la cel de Preasfințit la cel de Preafericit:

— Copila mea! Tu n-ai să înțelegi niciodată nimic în afara nevoilor tale hormonale și nici pe alea nu le vei înțelege pe deplin, pentru că altfel te-ai mai domoli... cât de cât. Ai făcut din tine o sclavă... mai rău, tu întruchipezi într-o singură existență și păcatul stăpânului care domină și schingiuieste în numele unei puteri care nu vine, așa cum crede, de la Domnul Dumnezeu nostru, fie numele Lui lăudat...

— Vorbești de Inchiziție, părinte? — am întrebat eu aiurea.

Preafericitul nici nu mă băgă în seamă.

— ...dar și păcatul sclavului care acceptă o autoritate pământească potrivnică învățaturii lăsate nouă de sfințele și tainicele Scripturi.

Mai oftă o dată, apoi izbucni isteric:

— Piei de pe genunchii mei, târfă!

Părea că de abia atunci realizase că Prostituata se afla pe genunchii lui. Aceasta se înfurie la culme:

— Ei nu! Până aici, boșorog împuțit! Ce, crezi că ești mai breaz ca mine? Ești pe dracu! Eu măcar pun trup și suflet în ce fac! Tu? Bolmojești într-una minciuni pe care nici măcar tu nu le crezi și apoi iute faci exact pe dos!

Nietzsche apăru în lumină și rămase uimit ascultând ultimele replici ale Prostituatei.